

SHIRLEY MACLAINE

CAMINO

O călătorie a spiritului

Traducere
Monica Vișan

EDITURA FOR YOU

 m visat DRUMUL, timp de cinci ani. M-am jucat cu ideea de a pleca în lumea largă, ca să gust libertatea după care am tânjit încă din vremea adolescenței. Vorbind odată cu un prieten despre filme, am adus în discuție filmul *Into the Wild*. A rămas mirat, când i-am împărtășit plăcerea cu care am urmărit epopeea acelui tânăr care își distruge identitatea socială și pleacă în lume, ca să-și trăiască legenda personală. La întrebarea „ce îi provoca mirarea?“, mi-a răspuns că e un film pentru „băieți“, întrucât doar ei visează să plece într-o bună zi, pur și simplu, în lume. Greșit! Și fetele visează la asta, ca să uite „formele“ cu care s-au identificat ani de-a rândul, ca să nu mai fie obligate să corespundă standardelor impuse de ipocrizia socială, ca să-și dea voie să fie ele însele. Să fie doar ele și ...drumul, cerul, natura. Sau poate că greșesc. Am fost eu înzestrată cu o parte masculină exacerbată, care și-ar dori să fie bărbat, să-și permită tot ce-și poate permite un bărbat, fără să fie arătată cu degetul de societate, de oameni care nu îndrăznesc nici măcar să viseze că ar putea să-și împlinească dorințele? Știu, mulți au considerat că am luat-o razna, când au auzit despre dorința mea de a pleca. Spre marele meu noroc, nu prea îmi mai păsa de asta, de faptul că lumea e revoltată că refuz să trăiesc după cum o cer legile sociale nescrise. Am trăit suficienți ani la modul acesta, între porțelanuri fine și tacâmuri de argint, iar acel mod de viață mi-a adus doar nefericire și frământare. M-am simțit străină acelei lumi, simțeam că oamenii din jur erau dintr-o dimensiune paralelă cu a mea. Sufletul meu era într-o agonie permanentă, mintea refuza încătușarea între zidurile înalte, unde abia dacă ajungea soarele. Ca să nu mai vorbim de iubire! Iubirea era un concept abstract, un lucru despre care era tabu să vorbești, să o simți. Era interzis, chiar hilar, să-ți crești copiii după impulsul iubirii – pentru că, pentru unii, a iubi e o slăbiciune.

La un moment dat, am spart „colivia de aur“ și am plecat pe drumul meu, unde am voie să iubesc cum vreau și când vreau, am voie să rămân înmărmurită, privind la frumusețea unui copac, am voie să vorbesc cu el, am voie chiar să-l aud că-mi răspunde. Pe drumul meu, am voie să cred că miracolele există, că ele fac parte din viața de zi cu zi, devenind la un moment dat ceva banal, am voie să cred că există îngeri, zâne, maștri invizibili, că sufletele celor plecați ne veghează și ne ajută, când avem nevoie. Pe acest drum, am voie să fiu eu, am voie să plâng, să râd, să sufăr, să mă bucur. Am voie să cred în copiii mei, să-i respect pentru că m-au ales pe mine ca mamă, am voie să am încredere în ei, am voie să-i iubesc necondiționat pentru ceea ce sunt și nu pentru ceea ce aș vrea eu să fie, am voie să trăiesc vise imposibile – iar a pleca pe *El Camino de Santiago* este unul dintre ele – să mă rad în cap, să-mi iau rucsacul în spinare, bocancii în picioare, ghidul în buzunar și să mă las în voia necunoscutului. Să simt emoția în stomac, în momentul în care voi pași pe scara avionului ce mă va purta spre o destinație despre care foarte mulți nici nu știu că există, spre provocarea celor 800 de km parcurși pe jos. Va fi aventura vieții mele și am să o duc până la capăt!

Într-o zi de octombrie, în 2011, am avut curajul să renunț doar la a visa și am luat hotărârea de a pleca, așa că mi-am cumpărat biletul de avion. Mă bucur că oamenii dragi sufletului meu nu m-au considerat o „ciudată“, pentru că voiam să parcurg Drumul și m-au încurajat în îndeplinirea visului meu de a parcurge marea călătorie a sufletului – drumul căutării de sine, drumul Straniu spre Santiago, așa cum îl numește Coelho.

Înainte de a pleca, am început să recitesc toate cărțile pe care le citisem despre Drum: *Jurnalul unui mag*, a lui Coelho, apoi am trăit alături de Veronica Drăgoi, toate clipele petrecute în Spania, am făcut alături de ea și de Imre fiecare pas. Mă culcam cu gândul la cărările ce urmau să-mi poarte pașii către racla Sfântului Iacob. Noaptea, în vise, eram cu toiagul în

mână, cu rucsacul în spate, respiram aerul pe care l-au respirat sute de mii de pelerini, înaintea mea. Trăiam emoția Drumului, mult înainte de a fi pornit pe el.

Apoi am recitit-o pe Shirley MacLaine, cu al ei *Camino*, carte publicată de Editura For You. Prin ea mi-am dat prima dată întâlnire cu ideea de a pleca. Ea a fost cea care mi-a trezit interesul. Primele două cărți ale ei le-am devorat prin anul 1988 (cărți trecute la vremea aceea peste granițe, cu mari greutate, de către sora mea care trăiește în Ungaria). Am reținut din ele, peste ani, o singură propoziție: *tu îți creezi realitatea din jurul tău*. M-a frământat mulți ani acest gând, nu înțelegeam sub nicio formă ce voia să spună cu aceste cuvinte. Mă uitam în sus, în jos, în jurul meu, ca și omulețul lui Gopo, când întâlnește în deșert tabla pe care scria „Cad pietre“. Nu reușeam să deslușesc nimic din înțelesul lor. Cum adică? În deșert nu au cum să cadă pietre din cer. Realitatea care mă înconjoară e un „dat“ – cum aș putea eu să schimb ceva din ceea ce mă înconjoară? Zidurile ce se ridică în jurul meu sunt solide, imposibil de dărâmat. Găseam propoziția respectivă o aberație și, totuși, mesajul ei nu a încetat să mă urmărească de-a lungul anilor.

Am avut nevoie de 10 ani ca să încep să deslușesc sensul cuvintelor actriței-scriitor. Am început să înțeleg că nu realitatea este cea care se schimbă, ci tu ești cel care te transformi. Propria-ți metamorfoză este cea care schimbă realitatea din jurul tău. Transmutarea sufletului tău face să poți deveni cel care dă voie miracolelor să se întâmple. Atitudinea ta față de viață, față de semenii, este cea care își schimbă realitatea. Dacă sufletul tău e plin de suferință, filtrul prin care vezi lumea are și el culoarea suferinței. Dacă gândurile tale sunt gânduri disperate, negre, cenușii, realitatea ta va fi una neagră, cu diferite tonuri de cenușiu, cel mult un gri deschis.

Așa am văzut eu lumea, pentru o perioadă foarte lungă de timp. O priveam prin filtrul întunecat al depresiei, permanent o vedeam în tonuri sumbre, iar paharul mi se părea, tot-

deauna, pe jumătate gol. Au trecut câțiva ani buni, de la citirea acelei propoziții, până când în câmpul meu vizual a apărut un alt tip de filtru. Țineți minte acele ecrane, care se puneau în fața ecranului de televizor alb-negru? Ele aveau niște dungi colorate, prin care imaginea ecranului devenea „color“. Chiar ieri îmi povestea un prieten, despre televizorul Cosmos, cumpărat de tatăl lui în 1964, dotat cu un asemenea filtru. Ne-am distrat copios, amintindu-ne de el. La un moment dat al vieții mele, am început să văd lumea printr-o asemenea peliculă cu dungi colorate, foarte bine definite. Prin verde puteam să văd doar verde, prin roșu doar roșu. De multe ori, cerul apărea prin zona galbenă a filtrului, chipurile umane prin zona albastră, iarba prin zona roșie.

Totuși, era ceva mai mult decât cenușiul dinainte. Îi adăugam un strop de culoare, lumii în care trăiam. Începeam să zăresc uneori partea plină a paharului – dar nu dura foarte mult. Noroc că, odată ce filtrul era montat, nu mai era drum de întoarcere – el nu avea șuruburi, ca televizorul Cosmos și era imposibil să-l dai la o parte. Eram obligată să privesc cerul meu galben, oamenii mei albaștri... Încet-încet însă, culorile au început să se reaseze. Cerul a devenit albastru (chiar dacă, uneori, mai apărea câte un noruleț galben). În chipurile umane am început să amestec câte un pic de galben, ocru, apoi alb, apoi vermillon, sienna naturală... și au prins culoare „umană“. Deveneau uneori chiar îmbujorați, când scăpam prea mult roșu. Au început să devină frumoși, se înmulțeau în jurul meu pe zi ce trecea, tot mai mulți, tot mai frumoși. Astfel, realitatea mea și-a început procesul de transformare, iar eu am strigat, asemenea lui Arhimede, *Evrika!* Noroc că nu am alergat pe stradă, goală. Am înțeles, în sfârșit, propoziția citită cu mulți ani în urmă... Deveneam propriul meu regizor și scenarist. Mulțumesc, Shirley!

Unul dintre chipurile frumos colorate, care au apărut în perioada de „re-pictare a vieții mele“, a fost chipul Ayanei. O fată minunată, din Deva, pe care mi-a scos-o în cale Univer-

sul, exact în perioada în care am semănat sămânța *Camino*, în humusul sufletului meu. Mi-a fost soră într-o altă viață și am recunoscut-o din prima clipă a „reîntâlnirii” noastre. A fost prima persoană reală cunoscută, care străbătuse Camino de Santiago. Ne-am cunoscut la un seminar de dezvoltare personală, unde se făceau multe meditații. De fiecare dată când pășeam pe cărămida subtilă, ea începea să suspine, să plângă. Lacrimile mari îi curgeau pe obraji și, de acolo, pe izopren. La întrebarea mea „Care e motivul acestei tulburări?”, răspunsul ei a fost:

– Am fost pe Camino. De câte ori intru în stare de meditație, mă întorc acolo. A fost cea mai fericită perioadă din viața mea. Ți-a fost motivul care mă face să plâng.

Era fascinant să cunosc o persoană „REALĂ”, care avu- sese curajul de a pleca pe Drum. Am rugat-o să-mi povestească despre aventura ei. Cuvintele au venit ca apa mult râvnită după secetă. Sămânța sădită în sufletul meu a început să se dezmoștească, să dea semne că încolțește și că vrea să iasă la lumină. Procesul a fost greoi, lent, a durat câțiva ani, dar a dat rezultate. Mulțumesc, Ayana!

Să revenim la lecturi. O altă carte pe care am răsfoit-o foarte des, înainte de plecare, a fost un ghid de călătorie a lui John Brierley, intitulat *Camino de Santiago, A practical & mystical manual for the modern day pilgrim [Camino de Santiago, un manual practic și mistic, pentru pelerinul modern]*. Este scrisă în limba engleză, iar uneori am avut nevoie de dicționar, ca să înțeleg ce voia să zică, dar m-am descurcat binișor. Ghidul are o parte introductivă, cu generalități despre acest drum, sfaturi despre lucruri practice, gen bagaj, un sumar dicționar englez-spaniol, conținând câteva fraze de „prima urgență”, de genul *I am hungry/Tengo hambre* sau *I have blisters (să bat în lemn)/ Tengo ampollas**. Ceea ce am găsit în plus, față de alte asemenea ghiduri de călătorie, este o parte „mistică” a lui – sau

* Mi-e foame/am bășici la picioare n. ed.

cel puțin așa o numește autorul. La fiecare sfârșit de capitol există o secțiune numită „Cărarea mistică“, incluzând un citat dintr-o carte de oaspeți, a unui adăpost pentru pelerini și o frază cu reflecțiile personale ale autorului. La sfârșitul părții introductive, cartea te invită și la o reflecție interioară. Pune câteva întrebări interesante, prin intermediul cărora îți dă o mână de ajutor, ca să îți faci o autoevaluare a motivelor spirituale ce te îndeamnă să pornești la acest drum. Am să scriu aici câteva dintre aceste întrebări, care mi s-au părut mai incitante și care m-au pus și pe mine pe gânduri.

Iată-le:

Cum faci diferența între un pelerinaj și o plimbare de lungă durată?

Cum definești spiritualitatea – ce înseamnă ea pentru tine?

Cum îți exprimi spiritualitatea acasă și la locul de muncă?

Cât de clar crezi că îți este scopul tău – și crezi că mergi în direcția corectă, pentru a-l atinge?

Fiecare capitol descrie o bucătică din drum, structurat pe zile. Ai o hartă pentru ziua respectivă, cu distanțe, variante de drum, altitudinile la care urmează să urci, orașele și satele prin care vei trece, cu date istorice sumare și monumentele ce merită vizitate, adăposturile, pensiunile pentru pelerini și chiar hoteluri din localitățile respective, cu numere de telefon.

Per total, cred că acest ghid îmi va fi de mare ajutor pe drum. Îl găsiți de cumpărat pe site-ul <http://www.books-express.ro/>

De când am citit acele întrebări, le tot răsucesc în minte. Diferența între o plimbare și un pelerinaj??? Hm... M-am tot gândit și mintea mea refuza să dea un răspuns coerent. Azi mi s-a aprins becul. Mi-am dat seama de ce nu găseam răspunsul. Nu e obligatoriu să fie un răspuns standard, nu e obligatoriu să existe o diferență între ele. Pentru mine, fiecare plimbare e un

fel de pelerinaj – atât doar că el nu duce la Roma sau la Ierusalim, nici la Santiago. Mă plimb foarte des prin munții din jurul micului sat din Apuseni, unde am o cabană. Pornesc adesea cu rucsacul în spate și cu cei doi căței ai mei, Marin și Philip, ca să bat cărările pădurilor, să îmbrățișez copaci, să întâlnesc uneori căprioare – sau, pur și simplu, să fiu doar cu mine. Fiecare plimbare e un pelerinaj către Sinele meu. Natura are pentru mine ceva sacru.

Acolo, între acele păduri, am avut prima mea trăire „spirituală“, ca să zic așa, neștiind cum s-o numesc altfel. Se întâmpla acum cinci ani, în perioada în care m-am apucat de construcția cabanei. M-am trezit dimineața devreme, când toată lumea dormea încă adânc, știind că ziua care urma va fi una cu muncă destul de grea și am ieșit tiptil, ca să nu deranjez. Mi-am îndreptat pașii către o poieniță, care era la cinci minute de mers pe jos, cu gândul să privesc soarele abia răsărit și să fiu câteva minute doar cu mine. Mergând așa agale, concentrată la cântecul păsărilor (cel mai frumos e la ora aceea, imediat după răsărit), am început să simt ceva ce nu mai simțisem niciodată până atunci. O emoție copleșitoare pusese stăpânire pe mintea și pe corpul meu. Îmi simțeam inima, ca și cum ar fi vrut să-mi sară afară din piept. Emoția creștea, devenise atât de puternică, încât am început să plâng. Lacrimile îmi șiroiau pe obraz și m-am așezat pe iarbă. La un moment dat, plângeam aproape cu sughițuri. Mă uitam în jurul meu, la flori, la firele de iarbă, la copaci – și mi-am dat seama că niciodată până atunci nu mai văzusem natura în toată splendoarea ei. Priveam o floare de pătlagină și o vedeam la fel de frumoasă ca o orhidee. Din inima mea au început să curgă valuri de iubire și recunoștință, cu o intensitate care mă copleșea. Am adunat flori de pătlagină, am făcut cel mai frumos buchet pe care l-am ținut în mână, vreodată. A fost primul moment din viața mea de până atunci, în care am luat legătura spontan cu Creația, am simțit că sunt parte integrantă din ea, că sunt una cu tot ceea ce e în jurul

meu și că în acel moment eram într-o rezonanță absolută cu forțele creatoare. Atunci am avut convingerea că toată viața a fost un preambul al acestei trăiri. Tot ce am trăit – boala mea, suferințele, lacrimile plânse, nopțile nedormite, momentele de bucurie, aducerea pe lume a celor doi fii – toate s-au întâmplat ca să ajung aici, în această poieniță, să mă aducă în această clipă, să trăiesc starea de grație ce mă umplea până la refuz.

Timpul a dispărut și rețin doar emoția revenirii din rai – am rămas cu starea de bine, bucuria și buchetul în mână. Am dus florile în casă, le-am pus într-o vază, ca să le păstrez ca martori ai trăirii mele.

Din acea clipă, de fiecare dată când pornesc spre pădure, pășesc cu speranța că poate voi avea ocazia să retrăiesc acea vibrație, să gust din starea de recunoștință, ce te mistuie asemeni unui foc sacru.

Probabil că asta mă trage către *Camino*: căutarea acelei stări de „nonființare“, a stării de extaz spiritual, în care să te contopești cu Grația Divină.

Cealaltă întrebare mi se părea și mai grea. Ce este spiritualitatea?? Mamă!!!! Ce vrea omul ăsta de la noi? Să devenim filozofi, înainte de a pleca pe Drum?? Am căutat în DEX.

Iată ce am găsit:

SPIRITUÁL, -Ă, *spirituali, -e, adj. 1. Care aparține spiritului, privitor la spirit; ideal, imaterial; sufletesc; intelectual;*

Da... un răspuns care nu are nimic de-a face cu spiritualitatea la care mă gândesc eu. Sau:

SPIRITUALITÁTE *s.f. - Calitatea, caracterul a ceea ce este spiritual.*

Da, ce să zic?!... m-am deșteptat definitiv. După ce am citit definițiile acestea, am intrat și mai tare în ceață – burnița de-a dreptul peste mine. Stăteam pe scaunul meu directorial, deveneam un om de zăpadă. Mă și vedeam cu un nas de morcov și cu o oală găurită pe cap.

După spusele DEX-ului, este ceva ce aparține de spirit. Deci trebuie să plec de la a-mi clarifica ce este spiritul. Merg iarăși la DEX:

SPÍRIT, spirite, s.n. **I. 1.** Factor ideal al existenței (opus materiei); conștiință, gândire; p. ext. minte, rațiune, intelect.

Greu... creierul meu refuza, pe moment, să-mi dea un răspuns. Factor ideal al existenței?? Am o problemă aici. Dacă este un factor ideal, de ce nu-l posedăm cu toții? Suntem o creație perfectă a Universului – înseamnă că e o componentă de bază a noastră. Dar de ce nu se manifestă? Care sunt acele calități pe care trebuie să le avem, pentru ca acest factor ideal să se manifeste? În mod normal, de la sosirea noastră pe acest Pământ, suntem niște ființe dotate cu conștiință și gândire. De ce unii o manifestă și alții nu?? De ce unii caută dincolo de această lume materială, iar alții se mulțumesc să perceapă lumea, doar cu simțurile din dotare? Oare, pe aceștia a uitat Universul să-i doteze cu „factorul ideal“?

Sau, altfel: de ce, pentru o perioadă a vieții noastre, nici nu ne dă prin cap că am putea fi fericiții posesori ai acestui „spirit“? Apoi, „bang“! O luăm peste ceafă și ne reamintim. Stai, măi omule, eu am venit cu ceva în dotare – ceva ce se numește „spirit“! Oare la ce se poate folosi acest accesoriu? Și, după ce îți pui această întrebare, o iei la picior... pornești pe un drum care e fără întoarcere. Și începi să rătăcești prin labirintul lui Dedal. Dacă ești norocos, vei găsi firul Ariadnei și sabia magică, cu care să-ți ucizi propriul Minotaur. Drumul însă e destul pe greu, dată fiind complexitatea labirintului. Poți rătăci ani în șir prin el, însoțit doar de năluci, te învârti în cerc, pe aceleași cărări. Trebuie să fii foarte sârguincios, să-ți înveți lecțiile, căci altfel te confrunți cu ele la infinit, învârtindu-te în propriul tău labirint, până amețești de tot. Iar viața nu are milă de tine. Te confruntă cu aceleași teme de casă, cu aceleași ecuații, până îți găsești singur soluțiile. Chiar dacă uneori transpiri sânge, vieții nu-i pasă de tine. Stă și își râde în barbă. Te întorci din nou,

acolo unde ai lăsat semn batista albă și îți dai seama că ești încă rătăcit. Dacă mai găsești putere, continui căutarea, în speranța că vei găsi capătul firului care te va scoate la lumină. Lași nălucile în urmă, ucizi Minotaurul și pășești în cercul de lumină.

E momentul în care îți dai seama că lucrurile sunt simple. Creierul nostru este cel care le complică; el este cel care caută tot felul de soluții sofisticate. În momentul în care reușești să-ți cobori mintea în inimă, să începi a gândi cu bucata asta de carne pulsatilă, din pieptul tău, lăsând la o parte organul consumabil, numit creier... ai ajuns „acasă“. Sau, cel puțin, ești pe cărare, nu mai rătăcești.

Am ajuns, cumva, cu greu, la o formă cât de cât onorabilă de răspuns. Spiritualitatea trebuie să aibă de-a face cu calitatea noastră de a simți. De a-L simți pe Dumnezeu din noi. De a simți acea scânteie care ne-a fost dăruită în momentul întrupării noastre. Lăcașul acestei scântei intuiesc că e undeva în inimă. Se zice că inima nu doare niciodată – nici măcar în momentul în care suferi un infarct. Te doare umărul, brațul, stomacul, dar niciodată organul care, de fapt, este pe cale de a ceda. Iar dacă ea nu te doare, nici nu-ți poate provoca durere. Dacă te raportezi la viață, prin simțirea ei, nu vei mai avea niciodată dureri, nemulțumiri. Vei simți doar o stare eternă de mulțumire – acea stare despre care vorbesc înțelepții: starea de Buddha, starea Christică... etc. Mamă, sunt deșteaptă rău! La partea teoretică se pare ca aș fi ca un ceas elvețian. Funcționez fără cusur. Practica mă omoară.

Și, astfel, ajung la următoarea întrebare pusă de domnul Brierley: *cum îți exprimi această spiritualitate, în viața de zi cu zi?* Aici a lovit în plin; știe ceva, omul ăsta!

E momentul să mă confrunt cu Mine, în toată splendoarea mea. Adică, Iudita în diferite ipostaze: omul, femeia, mama, fiica, prietena, iubita, vecina, dușmanul, „omul muncii“ – adică tot ceea ce reprezintă, în diferite ipostaze ale vieții mele, în raport cu ceilalți. Subiect de meditație profundă. Moment, destul de dur –

Cuprins

Introducere	4
ZIUA 1: LUNI, 30 APRILIE 2012.....	30
ZIUA 2: MARȚI, 1 MAI 2012.....	34
ZIUA 3: MIERCURI, 2 MAI 2012	38
ZIUA 4: JOI, 3 MAI 2012.....	42
ZIUA 5: VINERI, 4 MAI 2012	46
ZIUA 6: SÂMBĂȚĂ, 5 MAI 2012	51
ZIUA 7: DUMINICĂ, 6 MAI 2012	58
ZIUA 8: LUNI, 7 MAI 2012	65
ZIUA 9: MARȚI, 8 MAI 2012.....	71
ZIUA 10: MIERCURI, 9 MAI 2012	78
ZIUA 11 : JOI, 10 MAI 2012	85
ZIUA 12: VINERI, 11 MAI 2012	90
ZIUA 13: SÂMBĂȚĂ, 12 MAI 2012	97
ZIUA 14: DUMINICĂ, 13 MAI 2012	103
ZIUA 15: LUNI, 14 MAI 2012	109
ZIUA 16: MARȚI, 15 MAI 2012.....	117
ZIUA 17: MIERCURI, 16 MAI 2012	124
ZIUA 18: JOI, 17 MAI 2012.....	134
ZIUA 19: VINERI, 18 MAI 2012	145
ZIUA 20: SÂMBĂȚĂ, 19 MAI 2012	153
ZIUA 21: DUMINICĂ, 20 MAI 2012	161

ZIUA 22: LUNI, 21 MAI 2012	170
ZIUA 23: MARȚI, 22 MAI 2012.....	180
ZIUA 24: MIERCURI, 23 MAI 2012	189
ZIUA 25: JOI, 24 MAI 2012.....	198
ZIUA 26: VINERI 25 MAI 2012	205
ZIUA 27: SÂMBĂȚĂ, 26 MAI 2012	210
ZIUA 28: DUMINICĂ, 27 MAI 2012	214
ZIUA 29: LUNI, 28 MAI 2012	219
ZIUA 30: MARȚI, 29 MAI 2012.....	223
ZIUA 31: MIERCURI, 30 MAI 2012	230
ZILELE 32 – 33: JOI, VINERI, 31 MAI – 1 IUNIE 2012.....	243
1 iunie.....	249
2-3 iunie	250
4 iunie, începutul noii mele vieți.....	251
Din înțelepciunile noii mele vieți.....	256
EPILOG: Paris	265
Mulțumiri	269
Mic dicționar explicativ	271
Lista lucrurilor necesare pentru călătorie	273
Hărți Camino	275